

clàssic

«Sobre l'avortament»

Shulamith Firestone

Activista feminista
(1945-2012)

«Tenim coses més importants de què parlar que dels problemes de les dones». Aquesta és la resposta que Shulamith Firestone va rebre per part de William F. Pepper, quan pretenia intervenir en una Conferència Nacional de la Nova Política a Chicago el 1967. Els drets de les dones no es consideraven, doncs, una prioritat. Firestone va ser una de les impulsores de la segona onada del moviment feminista als EUA, una de les teòriques més importants del feminisme radical, i una pionera en assenyalar el potencial dels avenços tecnològics com a eines d'alliberament envers la societat patriarcal. Firestone va combinar aquest prolífic treball teòric amb una intensa feina com a activista feminista, organitzant grups i protestes, i alhora escrivint diversos llibres, dels quals el més conegut i influent és *The Dialectic of Sex*.

Amb aquest discurs, em vull adreçar a aquelles dones, i n'hi ha forces aquí, que han tingut els nassos de presentar-se en aquesta manifestació. N'hi ha moltes més que no han pogut. Moltes tenen por de prendre posició sobre un tema tan important com la seva autodeterminació. Moltes senten pànic, fins i tot, de manifestar el seu suport cap a un home que ha fet més que simplement donar-los suport, un home que ha assumit els riscos que haurien d'haver assumit elles.

Perquè Bill Baird s'enfronta ara a l'absurda pena de deu anys de presó, una pena que realment hauríem d'afrontar nosaltres, les dones, si és que algú ho ha de fer.¹

Però, no he vingut a criticar les altres dones. Perquè he de confessar, que fins i tot després de mesos treballant per l'alliberament de les dones, titubejo per la por de sortir obertament a defensar l'avortament lliure. Davant de centenars de persones?

¹ Bill Baird (1930), és un activista nord-americà pioner dels drets reproductius, el control de natalitat i l'avortament.

Potser perquè m'esmentin? Déu meu, què en pensaria el meu pare? Siguem sinceres. La dona està cagada de por. I en té bons motius! Se li ha dit un milió de vegades que deixi de parlar i calli. A un nivell superior, quan expressa la seva preocupació per les relacions personals, se li diu de forma altiva que és massa subjectiva, massa capficada en els seus problemes. Si s'atreveix a expressar el seu Jo, la qualifiquen d'egoista i poc femenina. Si s'atreveix a tenir el seu parer, la titllen de rondinaire i opiniosa. Li han dit que es quedi a casa, on li correspon i que no s'immisceixi en assumptes importants, que «ens deixi conduir a nosaltres». Bé doncs, com pot sorprendre'ns que aquesta dona hagi triat quedar-se a casa avui? Oprimida, suprimida, deprimida i reprimida tota la seva vida, no podem esperar trobar-la ara defensant-se davant d'aquella enorme estructura de poder patriarcal que sempre l'ha abatut, una autoritat portentosa que coneix prou bé.

Com podem esperar ara que estigui aquí quan aquesta intimidació de tota la vida té un arrelament tan profund que, fins i tot, si la tanquessis en

un confinament solitari durant vint anys, no s'atreviria ni tan sols a tenir pensaments impropis ni a qüestionar el seu lloc en aquesta societat. Atès que ha interioritzat els seus valors, ha acceptat, i en molts casos ha esdevingut, la baixa estimació del seu valor humà. Però, malgrat tot això, la necessitat d'un avortament sovint la fa començar a pensar. I no ens enganyem, que no és una tieta llunyana qui ha hagut d'afrontar aquest problema. Som nosaltres mateixes. I si per ventura, alguna de les dones aquí a la manifestació ho ha evitat, podeu considerar-vos afortunades o podeu beneir la píndola. Perquè sabeu tan bé com jo que sou l'excepció i no la regla. Penseu en les vostres amigues. Aposto que les que han patit el problema són més nombroses que les que no.

Així doncs, tenim una dona jove davant d'un embaràs no desitjat; si no actua ràpidament, sap que res més que un miraculós avortament natural no podrà salvar-la de la terrorífica perspectiva de vint anys de criar una criatura, sense preparació, i que necessàriament, en aquesta societat, carregarà totalment a les seves espatlles.

Amb tota la bona fe i confiança, ella s'acostarà primer al seu home. Li impactarà el que probablement escoltarà, i moltes ho senten: la negació absoluta, quelcom per l'estil de «Dimonis, no! No és meu». Si és afortunada, o de classe alta, ell assumirà alguna responsabilitat: és a dir, l'enviarà a un metge il·legal, potser l'ajudarà a reunir uns calés, si no en té. A vegades, fins i tot es casarà amb ella, cas en el qual mai no deixarà d'escoltar els retrets. I si mai no els escolta explícitament, haurà d'estar-li doblement agraïda, reforçant la seva posició ja dependent.

I si ja està casada, i sorprenentment la majoria de dones en aquesta posició ho estan, la seva sort no serà gaire millor. A ella li quedarà tota la responsabilitat de la criança d'un fill no desitjat, però rebel·lar-s'hi és afrontar un perill personal greu, l'extorsió financera, accions il·legítimes, acusacions, i els sentiments de culpa resultants.

En tots aquests casos, la dona trobarà que fins i tot si l'home l'ajuda, ell l'estarà ajudant amb el problema d'ELLA, no pas LLUR problema, ja que al final és ella qui ha d'assu-

mir els riscos i pagar el preu per la relació que té amb la seva sang. I els mateixos homes l'exclouen del procés legislatiu que decideix el seu destí! Penseu-hi! Quantes dones us representen als òrgans legislatius d'aquest país? Les poques que hi ha no són escollides com a dones, sinó com a mullers, esposes d'aquest o aquell home, o per la seva política reaccionària. És una gran convenció de gossos que decideixen el destí dels gats. I ara ve el projecte de llei Blumenthal, proveint la legislació patriarcal de forats legals. I doncs! Els mateixos gossos han decidit que a alguns gats se'ls ha de permetre trencar les seves normes. Bé, gràcies. Però, senyors, estem cansades de mostrar-vos tot aquest agraïment.

Estem cansades d'haver d'estar agraïdes, com els servents de casa bona s'alegren almenys de no ser jornalers al camp collint cotó. Qui els va donar als legisladors el dret de fer-nos sentir agraïdes? Aquests cossos ens pertanyen a nosaltres. No hem de comparèixer als vostres tribunals per demostrar la nostra incompetència mental abans que puguem evitar el part forçós. Ens neguem a ser els vostres recipients passius que es prenyen

pel bé comú de la societat. Volem una societat que existeixi tant pel nostre bé com pel vostre. No som només lubricant entre homes, vincles entre generacions, no som només les mares dels fills i les seves futures mullers. Estem cansades de ser peons en un joc de poder patriarcal. Cansades de ser comprades i venudes, bescanviades, i utilitzades per vendre els vostres desodorants i laques.

En definitiva, estem cansades de pagar pels pecats dels homes. Perquè sovint em pregunto si és que hem superat l'Antic Testament en què, si un home prenia una noia al camp, se'n podia lliurar fàcilment pagant al seu pare el seu valor destruït.

Ningú no li va preguntar mai a «ella» què en pensava. Ella no era res més que ramat fet malbé, i fins i tot ara, més de 2.000 anys més tard, no és més que una propietat, una mercaderia per a l'ús de l'home. Fins i tot aquell nen no desitjat que du a dins, aquella vida poc desenvolupada, és més important que la dona viva que el porta.

Així doncs: hem de dir als bisbes, als legisladors pomposos i als ho-

mes fariseus, que ja no ens dominaran més. Ja no ens sotmetrem més a les vostres definicions del que hauríem o no hauríem de ser o fer per a fer-nos verdaderament femenines als vostres ulls. Llevat que prenguem part en la creació de les lleis que regeixen el nostre destí, ens negarem a seguir aquests dictats i aquestes lleis.

Al final de l'entrevista amb en Bill a la ràdio WBAI, hi va haver una nota de melangia. Venia a dir que, qui sap, potser algun dia les dones s'enfadaran de veritat. Vaig rumiar-ho. Perquè algunes de nosaltres, encara molt poques, sí que ens estem enfadant. I ens estem enfadant ara. Espero que en Bill no hagi d'esperar la seva Utopia tant com creu. Espero que sigui molt aviat quan ens hi acostarem, en massa, fortes, organitzades, conscients, i li direm: T'agraïm sincerament, Bill Baird, el teu gran sacrifici. Tu i la gent com tu ens heu ajudat immensament en la nostra lluita per prendre consciència. I ara, més aviat del que vas preveure, el teu desig s'ha fet realitat. Finalment estem enfadades. Tan enfadades que ja no necessitem que lluitis la nostra lluita. ■

Because the class oppression of women and children is much more subtle in the phraseology of "cute" it is much harder to fight than open oppression. What child can ever back when some inane aunt falls all over him? What stranger decides to pat his behind and say "good boy talk"? What woman can ever...

NOTES

NEW YORK RADICAL WOMEN
799 BROADWAY, ROOM 412
NEW YORK CITY 10003

FROM THE FIRST YEAR

JUNE 1968
\$.50 TO WOMEN
\$1.00 TO MEN

THE WOMEN'S RIGHTS MOVEMENT IN THE U.S.:
A NEW VIEW
Shulamith Firestone

THE MYTH OF THE VAGINAL ORGASM
Anne Koedt

WOMAN AS CHILD
Gardner

A thesis for a future study

These two articles are based on group discussions held over the past year. Although highly interpretive, they will give the reader some sense of what a typical discussion is like at the weekly Thursday night meetings.

WORDS FROM ACTIONS: 1968

Speech given in Washington, D.C., to the main assembly of the Jeannette Rankin Brigade on January 15, 1968.

Speech given at a citywide meeting of radical women's groups at the Free University in New York City on February 17, 1968.

THE WOMEN'S RIGHTS MOVEMENT
Anne Koedt

ON ABORTION
Shulamith Firestone

Speech given at an abortion rally in New York on March 24, 1968. The rally demonstrated support for the activities of the Parents' Aid Society, Hempstead and its founder William...